

Schisisproject Arequipa 2016

Voor de zesde keer op rij zijn we weer op weg naar Peru. De bekende club - we noemen ons Top Team Peru- bestaande uit Reinier, Ilse, Kitty, Jo en José is wat uitgebreid met Piet Hein, een jonge kaakchirurg en Karin, partner van Reinier, die het allemaal van dichtbij wil meemaken. Later werd de naam aangepast naar TOF Team Peru omwille de beschikbaarheid van een TOF-meter. Koffers zijn weer volgeladen met disposables en een weinig kledij. Gedurende de lange vlucht naar Lima worden we een paar keer gevraagd om assistentie te geven met passagiers die onwel werden. Er is een Rus die stiekem teveel vodka bij de cola dronk en niet meer aanpreekbaar op de grond lag. Wat dramatischer is een alleenreizende oudere Nederlandse man die anderhalf uur vóór het eind van de vlucht assistentie zocht omdat hij rechts niet meer kon bewegen. Hij zit daar in zijn stoel met een afasie en een compleet hemibeeld. Verder is hij ABC stabiel. Wat krappe saturatie maar niet benauwd. Met een rolstoel is de passagier naar de businessclass vervoerd. We voorzien hem van een zuurstofmasker en een infuus en bepalen ook glucose. Meer kunnen we niet doen. De man moet zo snel mogelijk naar een stroke centrum. Er volgt overleg met de piloten. We vliegen boven de Andes en dus ergens een tussenlanding maken heeft weinig zin omdat daar geen grote vliegvelden en ziekenhuizen zijn. Dan maar door naar Lima en een prioriteitslanding. We landen daarom bijna een uur eerder dan gepland.

Na een uiterst sobere overnachting in kleine bedjes in een klein kamertje ('t zijn hier kleine mensjes) in Lima nabij de luchthaven staan we om drie uur weer op om de vlucht naar Arequipa te maken. Rond 8 uur zijn we in onze kliniek. Eerst nog een ontbijtje verzorgd door Tessa, een jonge operatieassistent die al drie maanden in de kliniek woont en werkt. Ze is een gezellige rotterdamse die al bijna een jaar midden en zuid Amerika doorkruist. De rest van de dag kunnen we een beetje bijkomen en tegen de avond gaan we naar de Plaza des Armas voor de pisco sour in onze stamkroeg "the social club".

Maandag is de dag waar alle kindertjes naar de polikliniek komen om de operatieindicatie vast te stellen en om hun medische conditie vast te stellen. Van de 62 geplande polikliniekbezoeken komen er 8 niet opdagen en vijf nieuwe kinderen melden zich. Er zijn méér dan anders, veel lip en gehemeltespelten bij. De planning voor de komende twee weken is bomvol. Zonder anesthesietijd wordt er al 8 tot 9 uur per dag gepland. Al bij al toch een vermoeiende dag. Bij een paar kinderen zou er sprake zijn van een hartgebrek, maar daar kunnen we geen bewijs van terugvinden. Er is geen status en ouders weten het ook niet. Die kinderen krijgen nog een echo. Er zijn veel kinderen bij die van ver komen zoals Puno, Tackna en Cusco. Die worden in de eerste dagen geholpen gezien de reisafstand van vele honderden kilometers. 's Avonds al om 9 uur gaan slapen, de jetlag. Om één uur 's nachts worden opgeschrikt door een aardbeving. Het leek op het geluid van het lossen van een vrachtwagen met puin. Duurde hooguit 10 seconden. Een kleintje dus. Het gebeurt hier vaker, maar deze is voor ons wel de duidelijkste geweest.

Eerste OK dag. Nadat alle apparatuur gecheckt en medicatie klaar is, van start gegaan. Het loopt allemaal lekker. We zijn de plaatselijke situatie na zes keer wel gewend en deze keer lijkt het er op dat de infermiëras

de zaakjes deze keer goed op orde hebben. Een compliment naar hen. We zijn die dag redelijk op tijd klaar omdat we wat extra opstarttijd hadden ingepland. 's Avonds een drankje, wat eten en vroeg naar bed. Volgende dagen lopen net zo. Er is een kind die postoperatief wat meer aandacht nodig heeft omdat ze wat stridoreus is. Lijkt op een kroepbeeld en ze wordt verneveld met adrenaline en krijgt dexta met goed resultaat.

We maken lange dagen en vaak is de zonsondergang al gepasseerd bij het eind van de werkdag. Op vrijdag waren we pas om 8 uur klaar. Elke dag doen we een ochtendvisite en middagvisite op zaal. We blijven ons verbazen over de des-interesse van de zaalarts. Die hebben de taak om op onze patienten te zorgen maar ze weigeren elke vorm van initiatief of willen geen verantwoordelijkheid nemen. Vermoeden is dat ze slecht opgeleid zijn voor hun taak. Ze spreken ook alleen maar Spaans.

Bij ons vertrek in Schiphol kwamen we Laura Cox tegen die ook op weg was naar Peru. Donderdag was ze in Arequipa en we zou langskomen. Laura is hele ochtend gebleven. Erg leuk bezoek. 's Middags had ze nog de kans om de mooie binnenstad te bezoeken.

Na al een hele week kip op het menu te hebben (50 tinten kip), hebben we zin in iets anders en zijn we vrijdagavond gaan eten in de stad. De pisco's waren hier veel lekkerder, zeker in het pisco museum, een mooi ingerichte kroeg met prettige muziek.

In het weekend gaan Reinier, Karin en Piet Hein naar de Colca Canyon en de anderen willen een dagje shoppen in Arequipa en op zondag een trip naar de Salinas, een zoutvlakte op 4300 m waar veel Vicuñas, Alpaca's en Llamas. Ook veel vogels, maar de Flamingo's waren afwezig omwille van de droogte. Digitaal is wel veel mogelijk. Het grootste gedeelte van de route loopt over onverharde wegen langs ravijnen en door primitieve bergtunnels. Onze chauffeur rijdt heel voorzichtig en op sommige stukken maar stapvoets tussen stenen en door het mulle vulkaanas. Krankzinnig zijn de buschauffeurs die met een rotgang ons inhalen. Geen wonder dat regelmatig zo'n bus het ravijn induikt.

De tweede week wordt opgestart met een onverwachte lastige intubatie, maar na menige pogingen lukte het toch. Het was een mollig kind met een linkszijdige lipspleet waarbij de intubatie vanuit rechts heel weinig ruimte toeliet. We krijgen ook steeds meer studenten en assistenten die komen meehelpen, maar we moeten toch waken dat het dan niet te druk wordt op de OK. Ze krijgen uiteraard veel uitleg hoe wij de anesthesie aanpakken.

Op dinsdag is er een heel apart kind waar we ons al tijdens de preoperatieve screening zorgen om maakten. Kind is 5 maanden en weegt slechts 5 kilo en zag er bleek en grauw uit. Het heeft een syndroom uiterlijk met spitse, laag geplaatste oren, een Pierre Robin kinnetje en een brede bilaterale lipspleet en gehemeltpleet. Hematocriet en Hb was normaal. Daarbij had hij wat rochels. Dit kind bleek niet te intuberen. Met moeite kon je in de diepte een kleine epiglottis vinden. De structuren zijn allemaal heel "floppy". Ook onder spontane ademhaling kon de stemspleet niet geïdentificeerd worden. Na veel pogingen besloten we nu te stoppen om meer zwelling of bloedingen te vermijden. Het kind zal eerst wat moeten groeien om een volgende poging te ondernemen. Teleurstellend, maar toch de veiligste wijze.

Uiteindelijk 63 ingrepen uitgevoerd waarvan 20 lip en gehemeltsluitingen. Dit is best veel voor 9 operatiedagen. Ze zijn allemaal in goede conditie naar huis gegaan met blijde dankbare ouders. Vrijdagmiddag is er nog even tijd om in Arequipa te shoppen en 's avonds trakteer Marjan met een etentje, natuurlijk met wat pisco's er bij. Zaterdag middag begint de terugreis, behalve voor Karin en Reinier, want zij gaan nog een rondreis door Peru maken. Eerst naar Lima en 's avonds naar Amsterdam. We zullen zondagmiddag landen.